

هو

كتاب مستطاب

رجاء الفلاح

در شرح دعاء صباح از تأییفات حناب شریعتمآب آقای

حاج شیخ محمد جعفر شاهملی

الشهیر بحاج شیخ آقا زید تو فیقه بهشت آقای

قامیرز اعلیخان لشکری

ماه صفر ۱۳۷۷ (قمری) ودی ۱۳۲۶ (شمسی)

طبع گردید

۱۴

۶۱۴

س

Shiraz - Jārihān-e Māstāvī

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

در دفتر کتب کتابخانه ملی

بnummer کم ۱۰۶۰۴

ثبت گردید

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

رَجَاءُ الْفَلَاحِ
فِي تَبَرُّ عَلَى الصَّبَا

لِبِرْمَةِ الْحَرَقِ الْأَرَبِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ
مُحَمَّدٌ خَاتَمُ النَّبِيِّينَ وَعَلَىٰ أَهْلِ بَيْتِهِ الطَّيِّبِينَ
الظَّاهِرُ بَرَّ وَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَىٰ أَعْدَادِ أَهْمِيمٍ أَجْمَعِينَ
وَلَعْنَدَ - حَسِينٌ كُويْدَ مُحَمَّدٌ حَبْرُ الشَّيْرِ بَحَاجَ شَيْخٌ أَفَاعِيْ عَنْهُ كَابِنٌ
خَمْقَرْنِيْ سَتَ دَرْ تَرْجِمَهُ دُعاً صَبَاحٌ نَاصِيدَمُ اورَانَ - رَجَاءُ الْفَلَاحِ -
أَسِدُ كَهْ ذَانَدَ كَهْ بَرَّ كَيْزَرَ - وَسَنَدَ اِبِنَ دَعَارَ بَارَ حَوْمَ مَغْفُورَ خَلَهَ اِشَانَ
عَوَاصِ بَحَارَ خَبَارَ اِيلَ مَسَنَدَ اِهْمَارَ بَحَارَ مَهْبَسَيَ اَرْبَلَدَ مَجْدَمَ بَحَارَ وَكَرْ فَرْمَوْهَ
وَكَانَ اَمِيرَ الْمُؤْمِنِيْنَ يَكُوْنُ عَرَابَعَنَدَ دَكَنَتَيَ الْفَجَرِ بَهْ لَازَ الدُّعَا - وَدَعَاهُ
اَذْكُرْ فَرْمَوْهَ وَبَعْدَ اِزاَنَ دَوْسَنَدَ كَيْزَرَ مَيْزَرَمَيَ وَمَيْرَسَانَ بَجْدَ وَالْخَوْبَعَدَ
رَانَ مَيْزَرَمَيَ - وَوَجَدَتْنِي بَعْضُ الْكِتَبِ تَسْنِدًا اُخْرَكَهَ - هَذَذَا
أَلِ الشَّرِيفِ يَحْيَى بْنَ قَائِمِ حَادِثَلُوْيِي، خَلَفَرَكَ بَسَفِينَهَ طَوَيْلَهَ
عَكَبَ بَهْنَهَا بَهْنَهَا سَيِّدَهَ زَجْدَ اَمِيرَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَفَاعِدَ الْغَرْمَجَلَيْرَ
لَيْثَ بْنِ غَالِبِ عَلَى بْنِ اَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ اَفَهْنِيلَ التَّحْيَاتَ فَاهْمَذَ صَوْرَهَ

لِسْتَ بِهِمْ مِنْ أَئِيمَةِ الْعَالَمِينَ

هَذَا دُعَاءً عَلَيْنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّدَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
بِهِ فِي كُلِّ صَبَّابَاخٍ - وَهُوَ الْمُهْتَمِ بِأَمْرِ دَلِيلِ الْمُجْرِمِ وَكَتَبَ فِي الْخَدِيجَةِ
كَتَبَهُ عَلَيْنِي أَجْرٌ طَالِبٌ فِي أَخْرِهِنَا الْحَمَيْرُ هَذَا يَوْمُ عِشْرِ شَهْرِ ذِي الْحِجَةِ
الْحَرَامِ مِثْهُ خَمْسَةٌ وَعِشْرُونَ مِنَ الْهَجَّةِ وَقَالَ الشَّرِيفُ نَفَانَهُ مِنْ
نَطْلِ الْمَبَارِكِ - وَكَانَ صَدَقَوْبَالِ اللَّقَامِ الْكُوفِيِّ عَلَى الْرُّوقِ فِي سَابِعِ
وَالْمُشْرِقِ مِنْ ذِي الْقَعْدَةِ أَدْبَعَ وَثَانِيَّهُنَّ وَصَبَغَ مَاهَةَ إِذْ نَهَرَ كِلَامَ
الْفَاطِلِ الْجَلِسيِّ - وَمِنْ سَلَادَةِ وَإِبْرَاهِيمِ شَدَّهُ عَنْ مَوْلَانَاهُ اهْتَمَّ
كَلَيْنِ مُوسَى الرَّبِّيُّ اعْلَمَهُ الصَّادَوَةُ وَالسَّلَامِيُّ بِيَارِهِ
الْدُعَاءَ - أَزَادَ الْكَهْرَ عَلَى الْمَذْكُورَةِ الْعَظِيمِ وَالْكَنْزِ الْأَوْفِيِّ كَانَ
حَقِيقَةً لَكُمْ - وَهُكْدَأَحْدَثُهَا أَخْرِمُ وَيَاعَنْهُ مُوْلَانَا وَالْمَاهِنَاجِيَّةُ
خَبَالَهَا مَرْدَوْلَيُّ الْمَلِكِ الْبَلَامِيُّ الْمَهْمَشِيُّ عَلَيْهِنَّ أَئِي شَالِبَلِيُّ
الْعَسَاؤَةُ وَالسَّلَامُ مِنْهَا وَهُكْلَمَيُّ قَرَاءُهُ بِهِذَا الدُّعَاءَ دَالِ الدَّارِ
حَنَّ الْبَلَامِيُّ هَارِيَّهُ أَدَمَهُ دَيْسِيرَهُ ذَنْطَرُ الْمَلِيُّيُّ سَعْزَنَاهُ كَدَهَا وَالْأَ
يَطْنَرُ بِهِ عَادَهُ دَكَلَهُ قَدَهُ دَالِيَهُ دَلَوَلَهُ دَسَعَهُ العَدَادُهُ دَلِيَهُ
سَاجِهُ دَوِيَهُ مِنْ مَوْتِ الْأَذَابِاَهُ دَيَوَسَعَهُ دَلَكَهُ الْرُّوقُ وَدَ
مِنْ وَضِيَهُ إِلَيْكَهُ زَنَهُ فِي ضَنَهُ وَنَوْقَتُ الْمَوْتِ دِيكُونُ إِلَيْهِانَ
هَفَّهُ وَأَذَادَهُ بَعْثَهُ فِي قَفْرِهِ قَاهِمَانَهُ مَعْرُواهُ وَعَنْدَ رَاسِ الْقَبَرِ زَيْدِكَهُ
وَيَدْخُلُهُ الْحُكْمُهُ غَمَّةُ الرَّوَايَةِ لَوْشَرَوْعَهُ بِكِيمُ الْمَشَاءِ دَدَدَهُ لَعْنَهُ

سُبْحَانَ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُمَّ يَا هَنَدَ لَعْنَ لِسانِ الصَّبَاحِ بُطْوِ تَبَلُّجِهِ
 خدا یا ای کسی که بیرون آورده زبان صباح را با گویایی روشنائی او -
 لَعْنَ - معنی حسر از زبان است - وَ نُطْقٌ - معنی گویایی است و با او
 وَ نُطْقٌ معنی مصاہد است و با او مصادر مصباحت است که معنی مع
 باشد و آن را با وحای نیز گویند - وَ تَبَلُّجٌ - معنی خشنگی و روشنی
 پر تشبیه فرموده است صباح را بسان در روشنی صباح را بسط و گویان
 و چنانچه بسان و نطق ظاهر میگردد مطلب قلبیه و اسرار خفیه آن از هنچین
 بوسطه صباح در روشنی آن ظاهر و آشکار میگردد اپنے مخفی و مجهوب گردیده
 است در تحت هنار طنزات شب و اضایه لسان صباح و اضایه لطف
 تبلیج اضایه مشبه به باشد مشبه و مکن است که تشبیه فرموده باشد صباح در روشنی
 از ابطريق هستعاره بالکنایه شخص نطق و زبان آور یکه نطق خود کشف میشود
 از مطالب نماید - اشاره - اشکافند و افرینشند صبح خدا است
 از آنجاکه مامنی عینیم ولی بعد از آنکه بیرون آورده اور ارمی عینیم چنانچه دعای رسمیه
 در همان وقت که شیخ بهائی راه دینفتح الفلاح برای همان وقت ذکر فرموده
 یا فالیقه مِنْ حَيْثُ لَا أَرَى وَ مُخْرِجَهُ مِنْ حَيْثُ أَدْرَى آنچه وضیمه میگردد
 بع صباح -

وَ سَرَحَ قِطْعَ الَّذِيلِ الْمُظْلِمِ بَغْيًا هِبَتْ تَبَلُّجِهِ

ای کسی که در دانه ساخت پاره پایی شب تاریکیهای داشتم آن -

ستَرَحَ - تشدید را د معني ارسل است از سرحتُ الْمَاشِيهِ فِي الْمَرْعَى
اِذَا اَدَسْلَهَا لِرَّاعِي - یعنی رها در واده مودم و کب خود را در چراکاه تا
چرا نماید - قِطَعَ - جمع قطعه پاره از هر حز را گویند و مُغْلِلُم
معنی تاریک و بی نور است و افاده تا گرید میکند چه تاریکی از خود
شب و لغظیل استفاده بنور - عَجَيْباً هَبَ - جمع عجیب است
اسم چهلدر چونی است مثل جعفر جعافر - یعنی تاریکی و اضداد آن شب چهل
اضفه لا امیه است و معید اخصاص و باه در آن معنی مصادحت
و ملاحت است - تَلْكَلْجُ - معنی شوریدگی و درهم بودن کلام است
و بقیریه مراغات مقابله پاره پایی شب تاریک مرعل بقیه با فقره
اوی ببریت استعاره بالکن یا تشییه فرموده بسبب اختفاء و
اختیاب و شتباه والتباس صفات آنها بمحیوانات گنگ که قادر به
تحکم نبته و ذکر مسیح که معني ارسال بچراکاه است علی سیل التحیل است

وَأَتَقْنَ صُنْعَ الْفَلَكِ الدَّوَارِ فِي مُهَتَّا دِبْرِ بَرْ جَهَ

یعنی ای کسی که محکم و هستوار گردانیده ایجاد و آفرینش فلک دوار را
حال تیکه آن صنعت و آفرینش ثابت است در اندازه پامی اطمینان نیست آن
اتفاقاً - محکم و هستوار ساختن فعل است و صنعت - ایجاد کردن شئ
است و در سوره غل فرموده است - صنعت الله الذی اتفق کل
شئ - ایه ۹۰ دوادھی بعده هبایله - یعنی بسیار دور زمانه

وَمَقَادِيرٍ - جمع مقدار است چون مصادری هست که جمع معرفه ای است و معرفه ای از این چیز است و نظر فروده فی مقادیر و تَبْرِیجَه معرفت تَقْدِیمَه

کاہنای مقاپی پرست بربته = این جملہ حال ہے از صنعت الفلك
الدوار کہ معمول ہے اتفق ہے وتبیح اظہار زندگی نہیں مذوون ہے و
زندگی نہ کر کبو اکب ثابتہ مثلا لہ در ان بیان ہے بقولہ تعالیٰ =
إِنَّا زَيَّنَاهُ اللَّهُمَّ إِنَّا زَيَّنَاهُ اللَّهُمَّ إِنَّا زَيَّنَاهُ
ہے و کنجماش کر آہنیت = - و در این کلام

وَشَعْشَعَ ضَيْءٌ أَلَّا لَشَيْءٍ يُنْوِدُنَا حَجَّهُ

ایک سیکھ آمیخت دمتریخ ساخت روشی ذائقی افتاب را بہرائی کرد ای
زبانہ کشی والہ تاب آن در این چہار جملہ را عاغات بیم را فرمودو
و شعشع الیعنی خلطا بعضہ بعض آمیختن صنیعاء، روشی و
فرق بامن النباء و نور ہوان الصنیعاء ما کان من ذات الشفیع
کا لکھمن و النور ما کان ملکتیا مرن عیبہ = النہیش فی الاغہ
الکوب التھاری المعروف = تاج = معنی زبانہ کشیدن نہیش
و اضافہ بورتباچ اضافہ لامیہ و ختم اس و ضیہر با جمہ راجح ہے
و صنیعاء آشارہ حضرت مسیح پیغمبر فرمودہ ہے بطریق شعراہ
با لکھنایہ صنیعاء ذاتی سخن اور حالت تحرک و توجیج بھیں ہمیں ہمیں
با سخوان علی بسیل لتبییل و لتبییہ فرمودہ ہے مرگ افری بطریق شعراہ
با لکھنایہ ہمارا صنیعاء در وشنی بہایم ممتریخ را بزبانہ تشر =

يَا مَنْ دَلَلَ عَلَى ذَا نِيَهِ بِذَانِهِ

ایک سیکھ دلالت در اہنمائی مذووبی معرفت ذات نو زدات

یا با اثر ذات خود... این ناظر - از ظاهرا عبارت شریفه چنان بر من آید که
اذعان بوجو و حضرت واجب تعالی محتاج بليل و برہان غایت بلکه
اجبی تعالی بهم مخلوقات را بحسب فطرت مفظور بر شنا سالی خود
فرموده و حاصلت باسته لال واقامت بر پان نزار و حدیث من
عرف نفعی از معانی متحمله در آن که اقرب معافی است با ذهان شاهد قو
تو اند بود که چون بند هم بدی سید که خود را بتوانند شناخت بی وجود
آب باب - بتوانند خدا ای خود را بدون آب باب و استد لال از
آن شناخت و ایزرا استد لال از نفس وجود بر ذات واجب الوجود
لیست و دیگری طریق این است و طریق این را دو باب است یعنی
باب آیات النعیم و یکی باب آیات افاییه - اما طریق این دیگر پی مصطلح در او
این است که از علت پی معمول برند و مقصود در اینجا استد لال بوجود
است بر اثبات واجب الوجود تم پس حقیقت استد لال بحیث است
برخود علت که میفرماید او لهم کیف بر تذکر آنکه علی حکیم شیع شهید - و
همچنین آیات و عبارات ادعیه و اخبار و تحقیقات دیگر که این محقق رکنی پژوهش کردند
وَتَنْزَهَ عَنْ مُجَاذَةِ مَخْلُوقَاتِهِ

ای کسیکه درست از مشابهت و مثالیت با مخلوقات خود چه از قبول
جو اهر و مجر ذات بوده باشد چه از قبول اجماع واعراض نزهه ای
بعد عن المعاصی والنزهه بالضم البعد و تنزیه الله تعالیه تبعید
عما لا يجوز عليه من النكارة و تنزه ای تبا عد کافی المجمع و مجمع
جنسه بیه شاکله وجائسه شاکله و اتحد في الجنس کافی المجمع و مجمع

وَجَلَّ عَرَبَلَامَةً كَفِيَّا ثُمَّ

ای کسیکه طبند و بر رشت از فراهم آمدن کیفیات خود و ممکن است از کیفیات مخلوقات خود و در این سه حلقه نیز مراعات سمع فرموده (ثلاثیه) مراد نظر کیفیات است از او تعالی و کنایه فرموده بخی طایفی طایفیت کیفیات از نظر کیفیت از متوله لیست صفة حد محدود دد - و مناسب صفات غیر ا تعالی است کیفیت و محمل است همه کیفیات برگردان بسوی مخلوق مذکور و پس مخلوقات کجا قتل فی قوله تعالی ای عدیلوا هوا فربانه زاجع ای العدل المذکور پیضمن اعدلو ا

يَا مَرْقَبَ قَرْبٍ مِّنْ خَوَاطِرِ الظُّنُونِ وَلَعْدَ عَرْبَلَامَةِ الْعَيْنِ

ای کسیکه نزدیک است وجودش بقیدیق و اذعان خلائق - و دور است از طاخته و در آمدن بخش خلائق - لانتدکه الا بضماء و هو یذرگه الا بضماء و هو لطیف الجنیه - قرب بمعنی نزدیک است قریب بقریب از باب علم - و قریب بقریب از باب شرف قریب بقریب از باب نظر کما في المجد - خواطر - جمع خاطره بمعنی آنیته که در دل خطور نماید - و ظنون - جمع ظن است معنی گمان و مراد از این فقره بقیدیق و اذعان است و انتها فه خاطر بطنون اصنافه بیانیه است - و بعد - بمعنی دوری است - و ملاحتنه - نگریش بحیث است - و عیون - جمع عین ا بمعنی حیث -

وَعَلِمَ مِنْ أَكَانَتْ مَبْلَأْنَ يَكُونَ

وَدَانَتْ بِهِ رَبِّيْفَتْ شَهِيْرَ ازْبُوتْ وَجَعْلَتْ آنْ چِرْ عَرْضَ ازْهَاتْ
تَعْقِلَمَ ازْلَى هَسْتْ بِجَمِيعِ كَائِنَاتْ قَبْلَ ازْا يَجَادَ وَتَكَوِينَ وَدَارِينَ سَهْ جَلْمَهْ نَيْزَ
مَرَاعَاتْ سَجَحَ رَأْفَرْ مُودَهْ وَبَذَانَكَهْ) عَلَمَ ازْا هَعَالِيَ هَسْتْ كَهْ قَنْصَاهِيَ
دَوْمَفَعُولَهْ بِنَجَا يَدْهَرَ كَاهْ مَقْصُودَ عَلَمَ لَشَئِيَ وَصَفَتْ لَكَهْ ہَرَدَ وَبَاشَهْ چَنَانَجَهْ كَوَئَيْ
عَلَيْمَهْ ذَبَدَأْ قَائِمَهْ كَهْ دَرَانَجَا مَقْصُودَ بَرَنَيْدَ وَقَيَامَ نَيْدَ ہَرَدَ وَهَسْتْ
دَهَرَ كَاهْ مَقْصُودَ عَلَمَ لَشَئِيَ باشَهْ فِي لَفَسَهَهْ عَلَمَ جَمِيقَتِيَ الْكَعَالِيَهْ بِنَجَا يَدْهَرَ بِرَيْكَ سَفَعُولَهْ خَاجَهْ
دَارِينَ فَقَرَهْ مَذَكُورَهْ وَاقْشَدَهْ وَحْرَفَ باوَ دَرَكَلَهْ بِهَا كَانَ زَايَدَهْ وَبَهَتَهْ تَاكِيدَهْ
مَغْنِيَهْ - وَكَانَ وَيَكُونَ - دَارِينَ فَقَرَهْ كَانَهْ تَاءَهْ هَسْتْ بِمَغْنِيَهْ وَجَدَهْ وَ
خَحْقَعَ وَدَرَدَعَاهَ عَدِيلَهْ هَسْتْ - وَكَانَ عَلَيْهَا قَبْلَ اِيجَادَهْ عَلَمَ وَالْعَلَمَهْ
خَداونَدَ عَالَمَ هَسْتْ بِهِ مَعْلُومَهْ تَغْيِيرَهِيَ دَرَعَلَمَ اَوْنَيْتَ وَعَلَمَ اَوْبَاشِيَاهِيَهْ بِنَشَرَهْ ازْ
وَجَوَوَآهَنَاتَعَادَاتْ باعْلَمَهْ اَوْبَعَدَهْ اَزْ وَجَوَدَهْ آهَنَادَهْ دَرَازَلَهْ مَيْدَهْ هَسْتْ آپَنَهْ دَرَابَدَهْ
الآبَادَهْ بِهِمَهْ مَيْرَسَهْ وَجَمِيعَ اَشْيَاهَهْ مَانَتَهْ ذَرَآتْ ہَهُوا وَقَطَرَاتْ دَرِيَاهَهْ اَوْعَدَهْ مَثَقَلَهْ
کَوَهَهَا وَبِرَكَهْ دَرَخَانَهْ بِرَيْكَ بِيَابَانَهْ لَفَسَهَهْ دَنَ جَانَوَرَانَهْ نَزَدَ عَلَمَهْ وَهَوَيَدَهْ
قَدْنَكَهْ - دَارِينَ تَهْ جَمِيزَهْ حَضَرَتْ صَمَرَاعَاتْ سَجَحَ رَأْفَرْ مُودَهْ -

يَا مَنْ أَدْقَدَ لَنْ فِي مِهَادَهْ آمِنَهْ وَآمَانَهْ

اَيْ كَيْكَهْ خَوَابَاهِيَهْ مَرَادَهْ فَرَاهَشَهْ وَبَتَرَامَنَهْ وَاماَنَهْ - رُقَافَهْ وَبِضمِ النَّوِيمَهْ
وَلَعَصَمَهْ تَحْصِهَهْ بِنَوَمَهْ الْلَّبَلَهْ وَارَادَهْ اَيْ آهَامَهْ مِهَادَهْ - جَمِيعَهْ اوْهَهَهْ وَ
آهَهَهْ آهَهْ بِرَوزَنَهْ كَتَابَهْ كَهْ جَمِيعَهْ اوْكَتَهْ وَلَانَهْ كَهْ جَمِيعَهْ اوْاَكَنَهْ آهَهْ دَوَلَهْ
آهَهَهْ بِهِهَهْ دَهْ جَمِيعَهْ مِهَادَهْ اَيْ فَرَاهَشَهْ وَهَهَهْ آپَنَهْ هَنَيَا شَوَدَهْ بِرَاهَيَهْ صَبَسَيَهْ بِهِنَيَهْ
كَاهَهَهَهْ دَهْ جَمِيعَهْ هَهَهَهْ بِرَوزَنَهْ سَهْ كَهْ جَمِيعَهْ اوْهَهَهَهْ مَيَاشَهْ - دَهْ مَيَاشَهْ
طَمَانَيَنَهْ لَفَسَهَهْ وَآهَامَانَهْ مَصَنَدَهْ دَهْ وَقَدْنَيَسْتَهْ حَسَلَهْ

سَجَادَةُ الْفَلَاجِ

الآمان في الحال الذي يكُون عليهما الإثارة في الأمان -

وَأَيْقَظْنِي إِلَى مَا مَنَحْنِي بِهِ مِنْ مَنَّتِهِ وَلِحَسَانِهِ

وپیداگر و ایند مر ابوی چیز که بخش فرموده مر اجان از لغت خود و احسانها می خود - ایقاظ - و ایقاظی ای بنده من التوأم - متوجهها ای مانحنی ای اعطای بده و القمپ راجح ای ما و من فی من مینه من بیانیه للوصول - (خلوصه) ایقاظ معنی پیداگر و دانیه ن است و تقدیه آن با لی متفهم معنی توجیه و دعوت بغمت است و مادر ما سخنی ما و موصولة است و ضمیر به عاید است بدار منع بمعنی عطا و امن در من نشی بیانی است و من جمع متن است به تشید نون بمعنی لغت و احسان تذکوی کردن و مقصود اطمینار و اخبار است با لکه چشمی خوازی سخن است بای ناشایی و اعطا یای الی گردیده ام (کتوله) و همین موحبه به هنده قد اعطای -

وَكَفَ أَكْفَافَ الْوَعِيْنِ سَكَدَهُ وَسُلْطَانِهِ

و بازدشت دست بای بدیر از من بقدر بی و قوت خود که بمعنی بازدشت است اینکاری و آکف جمع کف است بمعنی دستها کف الشئ منعه فعل است صد عش بیکفت و اما آکفت جمع کف بمعنی مصد ریست الیه او الراتخه مع الاصابع جمع آکفت و کھوف شکل نفس که جمع انفس و نقوس آمد است - و سُوْرَه بمعنی بدی است و چیز که تنفس نماید از آن نفس آدمی - وَعَنِيْتَ متعلق است بکفت و مراد از پد قدرت و قوت است و سلطان بمعنی غلبه و متعلق است و تبیه فرموده است بطریق متعار

با الکنایه سو و بد هی را شخصی که در قام مخاصمه و مخالفه باشد و امثاله فرموده است اکفت را بسو و علی بسیل التحیل غرض آنکه جمیع اخوا و بدیهارا از هن ما ز داشته باختی و غلبی خود - کقوله و عظیمه مخوفه قد کفایی در این ته جمله تیر مراعات بمحض را فرموده -

صَلِّ اللَّهُمَّ عَلَى الدَّلِيلِ الْبَكَ فِي اللَّهِلِ الْأَذْلِ

بارخدا ایا رحمت فرامبر راهنمای بسوی خودت در شب بسیار تاریک صدوعه معنی و عاپست یعنی طلب رحمت نمودن و چون نسبت بحق تعالی دهنده مجرد معنی رحمت ازان اراده نهایتیه مجاہد رحمت خدا بر آنحضرت عبارت هست از تعظیم شان انحضرت در دینها با عذر، ذکر و اطمینان دعوت و تزییج ملت و ایقاؤ صریحت آنحضرت ص در آنحضرت بشفاعت مهت و و تضعیف اجر و مشویت و دلیل یعنی راهنمای است چنانچه راهنمائی فرمود تمام کاینات را ولیل اللیل یعنی شب بسیار تاریک دلخانی و مراد در اینجا خدیانی کفر و حضلالت و تاریکی جایگزینیست که آنچه بحسب مانند چو اغ روشن چون تغیر شده سیرا جا نهیں انا جاعلناک شاهیدا و مذہب اوندز پرا و دعیا ای الله و سیرا جا منه را میعوشت شد و راهنمایش .

وَالْمَاسِكُ مِنْ أَسْنَا يَكَ تَحْبِلُ الشَّرَفَ الْأَطْوَلِ

یعنی رحمت فرامبر ترک جوینده از جمله وسائل و سباب تو بیمان بزرگوار بسیار بلند و الماسک عطف على الدلیل یعنی مسک الشی و امیسک بیه و اعتقلم بیه - در نسخه بخار الماسک است و یعنی از نسخه المترک میباشد سباب

جمع میباشد - السَّبِيلُ الْحَبَلُ وَكُلُّ شَيْءٍ يَوْصَلُهُ إِلَى الْعَزَّةِ
وَهُوَ أَسْلَلٌ فَقَعَ سَبِيلٌ بِمَعْنَى - پیمانه است که پاک عرضی غصان و دروغ شخرا
بر بعضی دیگر تبدیل به چشم ارتقا و با مادر قتن و در عرف و صطلاح و سیله و
هر چیزی را که گویند و مناسب است میان لغوی و صطلاحی ظاهر است
و با در حیل صدی غسل است و شرف معنی بزرگواری است و اضافه
جمل مشهود اضافه مشبه است بمعنی که مثل جمل است و در نکندی
از آنها دون بجا که نزلت و خواری و ذکر نشان ترشیح التشبیه و آنکه
افعل التغفیر است معنی بلطفه تر متعمل با الف و لام والف و لام در
این مقام اشاره است بعد خاص نزد مستلزم و کسره اطول با وجود منع
شرف بعلت و تغییر است بهای جمل الشرف و وزن فعل سبب
و خول لام منصرف شده چرا که باب غیر منصرف تمام می شوند بکسره
و رجیم اضافه یاد خول لام منصرف شده چرا که باب غیر منصرف تمام
می شوند بکسره و رجیم اضافه یاد خول لام در اراد از جمل الشرف یا فرانجی
است که این محدث عن النبي ﷺ القرآن حَمَلَ اللَّهُ الْمُتَّيْنَ اینجع - یاد
تمام است آنچه مخصوص بالحضرت ﷺ بود از باب قرب بحمد او به هر تقدیر
ستیزی بجمل الشرف از باب نیمه سبب است باسم سبب -

وَالنَّاصِحُ الْحَسِيبُ فِي ذِي سُرْوَةِ الْكَاهِلِ إِلَّا عَنْكَ
يعنى رحمت فرمادی خداوند ابرصا حب خلوص و پاکیزگی حب و فضایل
آیا که زراعی مرتبه دوش مرد سطروی هست - ناصح - نصیحت
کان خالص اعماق ایضا الناصح و النصیح الخالج لعل اینها بیان

عَسْبَ نَا صَعْ خَالِصٌ مِنْ كُلِّ لَوْمَ رَكَانِ الْمَجَدِ، حَسَبْ بَعْضِي فَضْلٌ
أَيَّادِهِتْ كَهِ النَّاسِ بِآهَانِ مَفَاهِرِتْ يَنْهَا يَدِ - ذِرْوَةِ بِضمِ وَكَسرِ دَالِ مجَمِعِ
أَعْلَى مُوتَبِّهِ اَرْمَاتِبِ هَرِچِزِهِتْ - وَالذَّرْوَهِ بالَّكْسِرِ وَالضَّمِّ
مِنْ كُلِّ شَيْءِ آعْدَارِ فِي الْجَمَعِ، وَمِنْهِ الْحَدَبَتْ ذِرْوَةِ الْأَسْدِ
وَسَنَامِهِ الْجَهَنَادِ وَمِنْهِ قَوْلَهِ رَعِ، عَوْذَرَوَةِ كُلِّ بَعْضِ شَيْطَانِ
وَكَاهَلِ مِيَانِ هَرِزِ وَشَانِهِتْ وَأَعْبَلِ اَفْلَصفَتِهِتْ وَمَعْنَى
بَطْرِ وَقَوْيِهِتْ - اَعْبَلِ ضَنْخِ وَفَلَظِ - الْمَجَدِ - وَكَسْرِهِ آنِ بَهَا بَهِ
صَفَفِتِتْ اَرْكَاهَلِهِتْ وَبِاَنْكِهِ صَفَتْ رَايِزِ مُثَلِ اَفْلَتفَضِيلِ دَخُولِ كَسْرِهِ
وَتَنْوِينِ جَائِزِ غَيْثِ بَحْتِهِ منْعِ صَرْفِهِ بِعَلَيْتِينِ مُوجُودِتِينِ دَهِ آمِنِيَّيِّي صَفَفِتْ
وَوَذْنِ لَغَلِ لِكِينِ دَهِ حَالِ اَسْلَاخِ مَعْنَى صَفَفِتْ اَزَآنِ بِبَهِ خَوْلِ لَامِ
اَغْرِيفِ بِرَآنِ كَسُورِ وَاقْعِ مِشَوْدِ وَخَلاصِهِ ذَرِوْرِ كَاهَلِ اَعْبَلِ عَبَارَتِهِتْ
ازْغَایِتِ رَفَعَتِ وَبَلْدَهِي -

وَالثَّابِتُ الْقَدَمِ عَلَى زَحَالِيَفِهِا فِي الزَّمَنِ الْأَوَّلِ

يَعنِي حَمَتْ فَرِمَادَهَا وَذَا بِرَاثَتْ قَدْمَ بِرِمَكَا بَهَايِ سَرِاشِبِ لَغَرْتَهِ
آنِ حَالَ كَوْنِي كَهِ آنِ سَكَا بَهَايِ سَرِاشِبِ لَغَرْتَهِ دَرِزَمَانِ اَوْلَ بُودَهِ
ثَابَتْ بَعْنَى سَتَوارِ بِهَا شَدِ ثَبَتْ فِي اَمْكَانِ اَيِّ اَسْتَقِرِ پِرَثَابَتْ
قَدْمَ بَعْنَى سَتَوارِ بُودَنِ وَتَامَتْ اَلْزَحَالِيَفِهِ جَمِيعِ زَهْلَوْفَهِ وَهِيَ الْمَكَانِ
الْمَخَدِرِ الْأَمْلَسِ وَصَفَهِ حَمَمِ الْثَّابِتُ الْقَدَمِ عَلَى زَحَالِيَفِهِا فِي
الْزَمَنِ الْأَوَّلِ اَيِّ قَبْلِ النَّبِيِّ وَكَهْمِهِ الدَّهَنَا وَانِ لَهُ بِحَرْلَهَا
ذَكْرِ لَعْلَوْمِيَتِهَا وَالْكَلَامِ اَسْتَعَادَهِ اَلْجَمَعِ (وَقَدِ الْأَطْهَرُ

پوچع الظہر لیل القدم مکاپو مرزا لایل قدام - زمان - پنج روز
سچمه مینی زمانه و روزگار است - اول - ا فعل تغییر است و وجہ دخوا
کسره بر آن بصفیت با وجود منع صرف همان است که مد هیل عابطول
گذشت - نکته - حمل اول آویل بوده و او اول به اندشانی اعفی
موده اند و همچنان متعل نیست سچمه آنکه فاء و عین از آن صرف متع است
و فعلی که فاء و عین آن صرف علیست باشد متعل بنی باشد و کما هی از امنونا
متعل نهایند در این صورت فعل صفت است منع از معنی صفت و
مرب و منصرف اسق و معنی ابتداء و منصوب است نفع غافض با
بر تیر بودن و کما هی مضموم است مثل می پود مثل سایر طرزوف مقطوعه از اینها
و متعل به طرز فیث ما نه قبل و بعد - اشاده - اذا کاز ثابت القدم
فی بد و ابلای لام کان حکل بجهه و چین نصیر بجهه تقدیم و مدنی
چهار جمه احکم فیت از ادعایات پنج را فرموده من المحتوى -

وَعَلَىٰ إِلَهِ الْإِيجَارِ الْمُصْطَفَيْنَ - الْأَكْبَرِ لِوِ

وَحَمْتُ فِرْنَاهُ بِرَأْيِي أَدْكَنْتُ كَسْنَدْرَهُ كَانْتُ صَهْرَهُ كَرْزِيدْهُ كَانْ وَلَمْ يَجْوِي كَارْأَشْنَدْهُ إِلَّا
وَلَعْتُ مُوَافِقَتِي آئِيجَهُ صَاحِبَ صَحَاحَ كَفْتَهُ إِلَّا لِرَجَلِ الْمَهْذَدِ وَعِبَادَهُ وَاللهُ
أَعْلَمُ بِالْجَمْعِ - وَابْنُ اِبْرَهِيمَ دَرْنَاهِيَهُ كَغْنَهُ وَهُوَ فِي الْلُّغَهِ يَقْعُدُ عَلَى
إِلَيْهِ الْمَعْتَادِ - وَآئِيجَهُ اِزْلَعْجَهُ مَدَارِ وَهَسْتَخَالَاتِ وَاطْلَاقَاتِ إِلَلِ مَقْعَدِ طَهَارَهُ
يُشَدُّ إِلَّا مَبْعَنِي فِي نَهْرِهِ مَدَانِ استَ يَا لَعْبَنِي إِذَا قَارَبَ كَهُ اِخْصَاصَ بَآمِي
وَهَشْتَهُ بَاشَنَهُ وَمُوَافِقَهُ كَلامَ الْهَيِّ وَلَعْبَنِي إِذَا جَهَارَ كَهُ اِزْحَفَرَتْ صَادَقَهُ
رَوْهَيْتَ شَهَهُ إِلَّا ذَرَيْهُ وَابْتَاعَ نِيزْهَيْ بِيَاشَهُ اِتَّا كَلامَ الْهَيِّ وَآخِرَهُ قَنَا

الْفَرِّعَوْنَ وَارْبَابَ فَنِيَّتِيَّ كَه اضافه نمی شود آل مکریزی
عقلی که ساخته مشرف و بزرگی باشد بحسب دین و دینا پایا بحسب دینا تهنا
مثل آل رسول و آل ابراهیم و آل فرعون میان علاماء شیعه و آلسنت خواست
است د آلسنت بی ۳۰ د علما است. رائمه قول است چنانچه ادحیج مسلم بر میاید
اهم که تها میست است ر آل داننه دهوم قول جاعنی که خنی ما ششم و بنی
عبد المطلب ر آل داننه هنوم جاعنی که تمام ذریه و ایشان میست هنضرت
آل راضیه و نزد علما و شیعه رضوان اللہ خلیفه هنضرت عیسی است ده امکنه
معصومین و بنده عصر و اضنه و دلائل قاطعه آلی احضرت عشرت سعده میں
انحضرتند که عطیه و هنضرتیه شخصی لا یکم از ارسنگاب قبلیج لبس مراد از آل آن
حضرت ائمہ اثنا عشر و ناسمه هشت حضرت خیر البشر که اصحاب عصمت باشند
و هل آل مثل بوده بعد از قلب ها، بجزه از جته اتحاد مخزن قلب نموده
از همزه را بالف - و آخیار - جمع خیر هم تغذیه مخفت خیر صینیه میباشد هست
بعضی دیگر گفته اند جمع خیر بشهید یا به تحفیظ مخفت خیر صینیه میباشد هست
المصطفیین جمع مصطفی بجزی برگزیده هم مفصل از باب افعال بعد از
بل شدن تا و مایب افعال بعلوی چهل فاء الفعل صاد است در آن مصطفی
بوده صورت برپایه تغییر حذف شد التفاو و ساکینین میں پا و واد و واد و اقا
مصطفیین شد و مصطفیون در مقام رفع نیز بوده یا ر قلب بالف والف
باتفا و ساکینین افاد مصطفیو شد یعنی برگزیدگان - آخیار - جمع نبرست
یعنی من کو کا بفتح با و تشهید را و در المجد است ر بره

وَأَفْتَحْ أَلَّهُمَّ كَنَا مَصْنَاعُ الْصَّبَاجِ بِمَعْنَى الصَّبَاجِ

وَالْبِشْرِيَّ الْأُتْمَمِ مِنْ أَفْضَلِ خَلْقِ الْهَدَايَةِ وَالصَّالِحِ

و میوشان مراعده اند از بیترین خلعت های راهنمائی دشابتگی الباش
پیشنهاد نیست خلک عجم خلعت است بر وزن فیطع که عجم قطع است
و عجم مکسر است و هدایت معنی راهنمائی در رابط آن ناشایی
است و صلاح - معنی شایستگی است و اضافه خیلی جوابات و
صلاح اضافه مشبه بست بشه و الباش ترشیح التبیه است

وَأَغْرِسْ الْهَمَرَ لِيُظْلِمَاكَ فِي شَرْبِ جَنَاحِيْنِ

رجاء الفلاح

وَاجِرْ الْهَمَّ لِهُبَيْتَكْ مِنْ إِمَاقْ زَفَارَ الدُّمُوع
 بَسِيْ دَائِيمْ هَسْتَرْ كَرْ دَانْ خَدَاوَنْ ازْجَتَهْ خُوفْ وَتَرْسَلْ زَخُودَتْ ازْكَوْشَ
 هَای حَشْمَ مِنْ سَيْلَانْ كَرْ دَانْ اسْكَهَارَأَيَارْ دَانْ كَرْ دَانْ سَكَهَامَیْ سَيْلَان
 كَتَهْ رَأَيْ - آَجَرْ جَرِيَانْ بَعْنَى رَدَانْ كَرْ زَانِيدَنْ جَسَرَیْ هَمْ آَمَدْ -
 المَصْمَمْ ۲ وَفِي مِيَادِلْ عَلَى الْحَرَكَةْ وَالْأَضْطَرَابْ اَنْ يَكُونْ عَلَى وَرْثَنْ
 فَعَلَانْ كَغَلَمَيَانْ وَجَوَلَانْ وَخَقَقَانْ وَسَيَلَانْ وَجَرَمَانْ
 وَهَيْدَتْ بَعْنَى خُوفْ وَبِيمْ هَسْتْ دَلَامْ لَامْ حَسِيلْ وَعَيْنْ أَمَانْ
 جَمِيعْ مُؤْقَنْ بَضمْ مِيمْ كَوشَهْ حَشْمَ وَجَمِيعْ آَمَقْ شَكْلْ بُرْدَهْ اَبَارَكْ دَرْ جَمِيعْ اَنْ فَلْ
 وَقْلَبْ وَاقِعْ سَتْهْ هَسْتْ - زَفَراتْ - جَمِيعْ زَفَرْ هَسْتْ بَعْنَى سَيْلَانْ
 اَبَرَوْنْ اَشَكْ - دَمُوعْ - جَمِيعْ دَسْعَهْ هَسْتْ بَعْنَى اَشَكْ حَشِيمْ دَاصَافَهْ -
 زَفَراتْ بَدْ مَوْعِدْ اَصَافَهْ لَامِيَهْ هَسْتْ - وَقَاضِيْ مَهِيرْ حَسِينْ مَيْدَهْ
 درْ شَرْحْ دِيَوَانْ كَوِيدَرْ اَصَافَهْ بَيَانِي درْ كَلَامْ عَمَّا مَهِيَهْ هَسْتْ شَاعِرْ درْ تَحْمِيزَ اَصَافَهْ
 صَفَتْ بَرْ وَصَوْفْ دَمَوْصَوْنْ لَصِفَتْ بَيَعْ حَشِيمْ بَهْ تَكَلَفَاتِي كَهْ دَرْتَبْ
 نَحْوِيَهْ هَسْتْ غَيْتْ - .

وَادِرْ الْهَمَّ نَزَقْ اَلْتَرْقَ مَهِيَهْ لَازِمَتْ دَهْ القُنْوَعْ
 باَصَلَاحْ آَورْ خَدَاوَنْ دَهْ دَرْشَتَهْ وَبَدْ خَوَلْ لَفَسْرَهْ اَمَهَارَهْ بَاعِي خَوارِي
 وَفَرْقَتْ مَاهِيَهْ مَعْدَرَهْ بَابْ لَقْعَلْ بَعْنَى اوَبْ كَرْ دَانْ وَباَصَلَاحْ آَورْ دَانْ
 هَسْتْ - وَنَرْقَ - لَفَسْخَ نَوْنْ وَفَسْخَ زَادْ بَعْجَهْ بَعْنَى سَبَكْيَ وَتَنَدَهْ بَنَوْنْ
 اَلْتَرْقَ مَصَارِخَفَيَهْ فِي كُلِّ اَمِيرْ - الْعَجَلَتْكَ جَهَنَّمْ اَجْلَقْ

الْمُجْدَ - خُرُق بضم خاء المحمود وسكون راء المثلثة درشتی وبدخولی وخلافه
دقیقت است - وَأَزْمِتَهُ - جمع زمام معنی همار است وعلی القياس از
همله پیاشه بعد از نقل حرکت میم ببا قبل در میم ادغام آزمته شد
وَقُنْعَ بضم قاف مذلت و خواری است و شاید تشبیه فرموده باشد
بکی و شندی مودن را که ناشی از بدخولی و درشتی است ببرکوب سرگش
بطرق استعاره بالکنایه و ذکر زمام و همار بهجه تجھیل است -

إِلَهِي إِنِّي تَبَدَّلْتُ فِي الرَّحْمَةِ مِنْكَ مُجْسِنُ التَّوْفِيقِ

فَمَنِ السَّالِكُ بِنِ الْيَكِ فِي وَاضِحِ الظَّرِيقِ رَوْقَةُ
بعض النسخ في واضح الظريق - یعنی ایندایی من اگر پیشی نمیگرفت
مرا حمت از جانب تو بیکلوئی توفیق پس که بود راه برندہ مرابسوی
طريق تودر حال تیکه آن طرق و شنیار و شن ترین راه هاست الله
معنی خدا است اضافه شده بیا مسلکم بهجه است عطا ف دو صلما الیه
بوده صرف ندا بهجه تعظیم منادی مخدوف شد ابتدا معنی پیگرفتن
است اینجی فعل چون لجر جرم داد نون و فایه دیا مسلکم در صلی حمت
و در حتم بمعنى بختش و رافت و هربانی است و شن المغنی نیکولی است
دیا در آن با سبب یا باه ملا به است معنی سع در حیرحال و اضناه
اش تبویق اضناه لایه است یا بیانیه - توفیق هیا گردیدن داده
شدن سباب است بجانب معلوب خبر و سالک معنی راه دند
و اسم فاعل است معنی زا هسب و دائل و باه از برای تقدیه و مفعول را گیر

دیگران متعه و آن طریق است - وَ فِي وَاضْعَفِ الْطَّرِيقِ حال است
از مفعول ثانی و طریق سفت است - وَ إِلَيْكَ - صفت است
از برای مفعول قدر که طریق است - وَاضْعَفْ - معنی، وشن است
و در بعضی لغت اوضاع است و آن فعل تفضیل است و اصاذه بطریق
شده و طریق مضاد ایه معرف بلام جنس و مغاید عموم -

وَارْسَلْتُنِي آنَاتٍ لِيُقَاتِلَ الْأَمَلِ وَالْمُنْهِ

فِيْهِنَ الْمُقْبِلُ عَشَرَاتٌ مِنْ حَكْمَوَةِ الْهَسْدِيِّ -
يُعْنِي وَأَكْرَدُ أَكْرَادِهِمْ وَمَرَابِدِ بَارِيِّ تُوكِشَا نَهْدِهِ آرَدُ وَخَوَاهِشِهِا لِسِ
كَهْ خَوَاهِهِ بُودُورِ كَذْرِ نَهْدِهِ وَعَفْوِنَاهِيَنْدِهِ لِغَزِشِهِا مِنْ كَهْ نَاشِيِهِت
ازْبِرِدِ آمَدِهِا مِنْ ازْبِرِدِهِيِّ هَوَادِهِبُوسِ - اسْتَأْنِهِ بُعْنِي وَأَكْرَادِهِ
هَتْ . الْكَنَاهِ الْوَقَارِدُ الْخَلِهِ الْمُسْطَارُ وَالْمَهْلِ
الْمُجْدُ - لِسِ اَنَّهِ بِرَوْزِنِ حَيَاتِهِ بُعْنِي بِرَوْلِهِيِّهِتْ وَقَتَا
بُعْنِي كَسَانِهِهِ وَاصْنَافِهِ قَائِمَهِ بَامِلَ وَهَمِيِّ اصْنَافِهِ شَسِيِّهِهِتْ هَهِ
هَشِيِّهِ - وَآمِلَ - بُعْنِي آرَزوَهَتْ - وَهَمِيِّ جَمِعِهِيِّهِ بَعْنِيمِ سِيمِ وَ
سَكُونِ نُونِ وَخَفِيفِ يَاءِ مَفْتوحَهِهِ بُعْنِي مِيلِ وَخَوَاهِشِهِاستِ وَمَهْمِيلِ
بُعْنِي وَرَكْذَرَنِهِ وَعَفْوَكَنِهِ - وَعَشَراتِ - جَمِعِ عَشَرِهِ بُعْنِي زَلَّتِ وَ
غَرْشِ قَدْمِهِتْ - وَكَبُوَّةِ - لِسْخِ كَافِ وَسَكُونِ بَاءِ لِبِرِدِ آمَدِ
- كَالْأَوْجَهِهِ يَكْبُوُا - دَارَاهِنِ مَادِهِهِتْ - اَنَّجَوَادِ قَدْ
يَكْبُوُا - وَهَوْنِي - خَوَاهِشِ مِيلِ بَحْرِهِا هَتْ وَاصْنَافِهِ كَبُوهِ بَهْوِي

اضافه سبب هست سبب - گانه حضرت را تبیه فرموده است بطریق
اشعار و همراه خودش مای نفس را بر کوپی که برو در میاید و صاحب
خود را بهلاکت می‌داند و -

وَارِخَذْلَنِي نَصْرُكَ عِنْدَ مُحَارَبَةِ النَّفْسِ وَالشَّيْطَانِ

فَقَذُو وَ حَكَلَنِي خِذْلَانِكَ إِلَى حِبِّ النَّصِيبِ وَأَمْلَانِ

یعنی و اگر و اگذار ناید مرا بخدمت پیغمبر را تو هنگام محاربه و
جنگ نفس و عقل من با شیطان یا با نفس امراه و شیطان این تحقیق
که و اگذار ده هست مراتک لغامت تو در مقام و محل رنج و مشقت و
امیدی - خذلان - بکسر خواه معجم معنی خوار آن را دن و پاری تنودن
است - نصر - بمعنی پاری مزون است - و محاابه - بمعنی جنگ
و کارزار کردن و مراد نفس - بد امکنه - مکن است مراد نفس ناطقه
انسانیه باشد که آزاد اعقول و نفس مطمئنه نیز گویند در اینصورت مراد از محابه
نفس و شیطان محابه برعن انفس و شیطان خواهد بود و احتمالات دیگر نم
در این باب میباشد ولی این احتمال قوی خواهد بود - و کل نفع دارد
و سکون کاف و اگذار دن است (و حیث) از طرف مبینه ضم
است و معنی جاه و مکان - و تسبیب - فتح نون دصاد محله بمعنی
رنج و مشقت و مضائق الیه حیث واقعه ه چه اضافه حیث بجمله آ
یا فیضه دامنه ایست بلکه کجا هی معرفه و احتمال نمایند چنانچه در این فقره
شریفه است - حرمان - بمعنی ه امیمه می است

الْهُنْ أَتَرَأْنِي مَا آتَيْتَكُمْ إِلَّا مِنْ حَيْثُ وَإِلَيْهِ أَمْرٌ
عَلِقْتُ بِأَطْرَافِ جَالِكَ إِلَّا يَجِدُنَّ بِأَعْدَنِ

ذُنُوبٌ عَوْنَادِ اَسْلَمَ الْوَصَالِ - اِيجَاهِي مِنْ اِيَامِي

میں صراحتی تحقیق کہ می بینی دھید اپنے مرکم پیلندہ ام پر گاہ نواز
برای امری مگر جبکہ آرزو ہا بلکہ ایسا چنک زدہ ام با سباب تو پیش
چنک در نزدہ ام با سباب ریجھ حالی مگر وقتیکہ دو گردائیہ
ہست مرگنا ہا ان من از نزدیکی بحضرت تو دویعت نسبت پر وہ
کا عالم معنی علم ہست و ہمراه استفہام جتہ چیخت و شبیث آن درست
معنی علم اقتضای دو مفعول چنانیہ مفعول اول یا مسئلہ و ثانی جملہ و آئینہ
الا من حدث الامال - و سلیمان فیہ و آلا کلمہ استشنامی مفرع اُن غی
ہست و واقع در موقع استشنی منه - و حیث تعیینی ہست یا مکانی
واول در نظر اقراء اطرافی اشہر - امال - جمع امل معنی آرزو مانتہ
اثر و آمار - و امر - منقطعہ ہست معنی بل یا معنی ہمراه استفہام
و اضراب و استنکا راز کلام اول - و علیقت - بکسر لام ازباب
علم یعنی وہم از باب ضرب یضرب و مصدر شعلت لفتح عین د
سکون لام و علاق تکبیر عین و سکون لام ہر دو می آیہ معنی شبیث
کشتن و چنک زدن بجزی ہست - و جمال - جمع حبل ہست معنی
ریحان و مراد از آن سباب موصر کہ مقاصد الیتہ ہست - دا

وَالْأَجِينْ بَا عَدَنْيْ - سَتْشَاءُ مَفْرُغْ از نَفْنِي وَسَتْفَادَ از انْكَارْ هَسْت
وَمَرَادَ از دَارِ الْوَصَالِ دَارِ قَرْبَ بَحْضُرَتَ اقْدَسَ احْدِيَّتَ هَسْتَ رَوْحَلِ
مَعَايِنَ هَسْتَ كَهْ دَائِمَ اقْبَالَ مِنْ بَدْرَكَاهْ تَوازِيرَاهْ آرَزَوْ پَوْكَشْتَهِيَّاتَ
نَفَانِيَّهْ بُودَهْ وَهَرَكَزَ بُودَهْ كَهْ تَوْسِلَ بَاسْبَابَ قَرْبَ تَوْجِهَ بَاشْمَ كَهْ
سَتْعَفَ بَجْنَاهْ بَناشْمَ كَهْ مِنْ دَرِيَّعَ حَالِيَ خَالِيَ از كَنَاهْ بَنْوَدَهْ اَمْ عَرْضَ
اعْتَرَافَ بَعْدَمَ قَيَّامَ كَجَّوْقَ بَنْدَگَيَ وَتَوْيِعَ لَفْرَسَتَ كَعَلَ حَالَصَ اَز
وَمَيْ صَادِرَنَكَرَدِيدَهْ هَسْتَ . -

فَيَئُسَ الْمَطْيَّةُ الَّتِي امْتَطَّتْ نَفْسِي مِنْ هَوَاهَا
سَبْسَيْ بِهِ مَرْكَبَ هَسْتَ كَسَوَرَشَدَ دَبَرَ آنَ لَفْرَسَ مِنْ اَرْنَهُوسَ خَوْدَسَ بَلْسَهَ
كَلِيمَ كَمَا آنَ يَنْعِمَ كَلِيمَ مَدْحَ وَفَاءَ فَاءَ عَاطِفَهْ هَسْتَ وَسَفَادَ فَاءَ عَاطِفَهْ حَصَولَ
مَضْمُونَ آمِيَّتَ هَسْتَ عَقِيبَ طَبْلَ قَبْلَ دَرِيَّنَانَ دَاهِدَ دَاهِنَ هَمْلَسَتَ وَتَرْجَنَ
مَطْيَّةَ - الدَّابَّةَ عَطْوَنَ سَيَرَهَا - بَعْنَى مَرْكَبَ هَسْتَ - وَالَّتِي
مَوْصُولَ وَمَخْصُوصَ بِهِمَ - وَامْتَطَّتْ - صَلَهَ الَّتِي وَامْتَطَّا عَبَارَتَهَ
هَسْتَ اَز اَخْذَ مَطْيَّةَ دَعَا يَدَهُ مَوْصُولَ كَضَيْرَ مَفْعُولَ هَسْتَ مَحْذَوْفَ تَسْعِيَهَ
اَنْطَهَيَا وَنَفْسِي غَاعِلَ اَمْتَطَّتْ - وَمِنْ هَوَاهَا - بَيْنَ مَفْعُولَ غَمْدَهَا

فَوَاهَا لَهَا إِلَى سَوْلَتَ لَمَّا ظَنُونُهَا وَمِنْهَا
بَيْنَ پَرَسَهُ مَحْمَادَ اَمْرَجَنِينَ هَسْتَ آهَ اَز بَرَاهِي چَيْزَكَيَهْ زَنْيَتَ دَادَهَ اَپَيْزَرَ
رَاهِرَاهِي لَفْرَسَ مِنْ بَحَانَاهَا وَآرَزَوْهَايَ اَدَفَاءَ دَرَوَاهَهَا فَاءَ فَصِيَّهَ هَسْتَ
مَفْصَحَ اَز شَرَطَهِي بَحْذَوْفَ كَهْ سَتْفَادَ اَز فَرَاتَ سَابَقَهَ گَرَدَهَا

وَاهَا - کلمه است که متعلپا شد در مقام استعما ب از خوبی چیزی
و در مقام تهف و تاسف بر چیزی و مراد در اینجا معنی خرباشه
و نصیب شر بر مصدومیت است و منقول بمحمد رضیت و قائم مقام مصدر و
جوابی تأسف ال مستعمل شده بتقدیر تأسفت تأسف ال مثل اهای میند
که معنی توجیح عالمیند است بتقدیر توجیح توجیح منک و محنت است
که بعد از نقل مصید است منقول بهم فعل باشد و در این صورت منصوب تجویه
بود بلکه مفتح و بنی بر فتح و تزوین جهت تذکر خواهد بود مثل تزوین در حسنه و مده که
بنی بر سکونند و تزوین در آنها جهت تذکر است نهایت اکن و آن بر تقدیر سلام
فعل بودن از اسما ای است که لازم التزوین است مثل و یعنی بخلاف صیغه
که منون و غیر منون هر دو استعمال میشوند و بر هر تقدیر سلام در مراتبت
جهت جای تأسف ل است کافی سفالک و کافی هیئت لک
و ما و موصوله پا موصوفه است و تویل بینی آر است و زینت و اون
وسهل و آسان و المودن است امر غطیم است ما خود از رسول معنی است خاد
ضمیر مفعول در آن مخدوتف است راجع بها . -

وَتَبَّأْهُا بِجَرِّ أَتْهَا عَلَى سَيِّدِهَا وَمَوْلَاهَا

یعنی هلاکت با و از برای نفس من بسبب جرأت او آقا و صاحب
خود تبتاً مفعول مطلق فعل مخدوتف است بتقدیر تبت و تبت
معنی خسنان و هلاکت است - جرأت - معنی دلیری المود و لام در آن
جهت تعلیل - و ستد - معنی آقا و بزرگ و کسیکه مغلوب عصب
خود نشود و کسیکه فایق شود بر قبیله خود از جهه حسیر شک و مکارم

خلاق و کیکه میثم و بر دبار باشد - و مولا - بعنى خداوند و صاحب ا

الله فَرَغْتُ بَابَ رَحْمَنِكَ بِيَدِ رَجَائِنِكَ

یعنی اینجا وند من کو بیده ام در حجت سرامی تورا بست ام پس خود قطع - بشدت کو بیدن و باده با استعانت است و ظاهر نهیت که بتبیه فرموده رحمت آنی ابطرق استعاره بالکنایه بیست و ضایعه باب بر حجت و ذکر قرع که از طایفات باب است علی بیان اینکه فرموده است رجاء و هبده خود را بطرق استعاره مذکوره شخص و اضافه می باز فرموده علی بیان التعبیل -

وَهَبَتُ إِلَيْكَ لِأَحِيَا مِنْ فَرْطِ أَهْوَانِ

و کرختم بیوی تورا هاتیکه پناه گیرنده ام بتو از بسیاری هواهای نفس خود - هربت - گرختن است - ولاجی - پناه گیرنده و منصوبت بر حالیت و من فرط اهواں متعلق بربعت و اشاره به فیروزه ای الله -

وَعَلَقْتُ بِأَطْرَافِ حِبَالِكَ أَنَا مُلَكٌ وَلَا يَنْ

علقت - بفتح عین همه ولام شده از باب تفصیل و مصدر آن تعلق است بعنى آویختن - و حبال - جمع جمل است بعنى رسیمان چاپکه گشت و مراد از آن میتواند بود که وجود مقدس پنجه هم و آن اطمینان صرور بوده باشد که تو لا و دوستی ارشان فرض عین برداشت

عالیان مثابه این است آن معارف فرموده است جبل را برای ایشان از این حیثیت که مستک بدلشان سبب ترقی و نجات ابدی است آنامیل - بعث ائمه و ائمه سر انگشت است (افعل با طلاق هر که و حکم ز دعینه) یکم جمع علی افعال - نحو ای جمیع اصحاب و ائمه آنامیل و آجد احادیل - ولاد - تکمیر داد معنی و دستی یعنی آدیخته ام باطراف ریحانها و سایل تو مرانگستان دستی خود را و حاصل مقصد مستک و تثبت بوسایل تقرب حضرت محمد است

فَاصْبِحْ اللَّهُمَّ عَلَّاكَ أَجْرَتْهُ مِنْ ذَلِيلٍ وَخَطَا

یعنی پس و زگذر خداوند از آنچه یافت شده از لغزش و نعلای من صحنه - معنی درگذشتن است دفاد آن فاعل فصیح متعلق به برهان مستفاد از سابق تقدیر آن قرعت باب رحمتک و علقت باطراف جبارک فاصفح است - یا الهم عن جرائمی و ذلی و خطائی و کان ناقصه و من و من ذلی بیانیه و ذلل بمعنی افرش را فتادن - و خطای مقصوراً و مهدوداً نقیض صواب - آگویند پس خلاصه هرگاه در رحمت هر ای توارکوبیده ام بدست امیدواری خود و پناه آورده بتو مستک شده ام بوسایل تقرب بتو پس درگذر خداوند از آنچه یافت

وَأَقِبْ اللَّهُمَّ مِنْ حَرَمَةِ رِدَائِيْ وَعَمَّةِ بَلَائِيْ
فَإِنَّكَ سَيِّدِيْ وَمَوْلَائِيْ وَمُعْتَمِدِيْ وَرَجَائِيْ
وَمُنْقَبِلِيْ وَمُتَوَّهِيْ

سَجَادَةُ الْفِلَاح

۲۷۵

یعنی در گذر خدا وند از در افتادن من از پا و بلوکت من بدستی که تویی مید من
و سل اعتماد من و همین دنبایت آرزوی های من در دار دینا و دار عقیقی
افالله - معنی در گذشتمن است و متنه قتل امر زباب افعال است بر فرن
اقتنی و اذتنی چه هنیکه هسل ان قیلینی و اینجا هیس لفععل که حرف عله باشد
بسبب التق و ساکنین حذف میشود - و صریعه - بکسر وفتح صاد
همله معنی افتادن و صریع اسم مکان از او است - و و د د آء بفتح و اد
همله والف مقصوره بمعنی هلاکت - و در عقیقی لفتح داد بکسر راء والف
حمد و ده دیده شده و آن معنی جاه است معروف که در هنگام نماز بد و ش
گیرند و راین صورت افتادن کنایه است از عدم قیام بطاعات و
کلمه فاء در فنا که فاء تعديل است - و سَيِّد - معنی واجب
الاطاعت و معانی آن گذشت - و مولانا بالف مقصوره بمعنی
پار و ناهر و معانی دیگر هم دارد ولی اینجا معنی سید میباشد و مقصد
اسم مفعول از باب افعال یا اسم ذات و مکان از همین لایب محل اعتماد
و تکنگاه است و رجاء بالف حمد و ده بمعنی آید و ممنا بالف
مقصوره بمعنی آرزو - و منقلب - اسم مکان است معنی محل اقبال
و جوع و عبارت است از دار دینا و مشوا بالف مقصوره اسم
مکان است معنی محل اقامت و ارامکاه و عبارت است از دار عقیقی

إِلَهِي كَيْفَ تَطْرُدُ مِسْكِنًا إِلْجَائِيَّةَ مِنَ الذِّي وُ

هَا رِبَا - یعنی ای خدا وند من یکونه رو فرمائی و در گردانی
مسکن دکرای را که پناه آورد و باشد بجانب تو در حال تیک کردن

از گذاهان خود بوده باشد - کیف - کلمه است فهم است بجهة انکار و
حل و بعثت رد مزون و درگردانیست و میگویند که بحسب اصل
لغه معنی است و بجهة مبالغه معنی دایم است و مثل منطبق که معنی دائم انتطق
نعت مزون است آنرا از آن معنی معنی کسیکر ساکن کرده است هاست او افtro
دبی پسندی و فرق میان کسیکن و فقره اشت که سکیکن کسی است که دارای
بیچارگی باشد و فقره کسی است که مزون است کافی دوافی نداشته باشد و
اعجمی عکس این لغته از دین اول است و در این مقام است و کلمه
آمّا التَّفْهِنَهُ فَكَانَتْ لِسَائِكِنْ لَعِيْلَوْنَ فِي الْجَهَنَّمِ يُعْذَبُ ثَانِي
است - والْجَاهَةَ - معنی پناه بردن محدود بباب افتخار و مبنی على الدُّنْوَ
متعلق است بالجاهه با به هماریا و هنادی و بعثت کریمه است
و حال واقع شده از فاعل الجاهه و مراد از توهه و بازگشت بسوی خدا و مهد

ام کیف مخیّب مشریق شد اقصد ای جهانیک سایعیا
ینی یا محدود صیکر دانی یا بلکه حیکونه خودم میکردارانی طالب راه رسیدی را که
روی آورده باشد بجانب تو درحالیکه شتاب گشته است - امر - بردو
قسم است متصله و منقطعه اما متصله بجهة الصال من لا حق است بحابو و در
این صورت واقع نمی شود که بعد از هرف سه فهم چنانچه در این عبارت
شرطیه را قع است بعد از کیف که معنی است فهم و استخفا، هشته و در اینجا
استعمال آن متصل است و اما منقطعه پسر آن معنی بیل بجهة اضراع و انتقام
است از معنی کلام سابق معنی کلام لاحق و نوع کیف بعد از آن برای تاکید
و مهانه است در است فهم - مخیّب - فعل مستقبل مجاز طلب از یاد

تفیل و مصادر آن بخی محروم ساخته و عدم پاری است فی المجمع -
 خبیث الکناییوں هم الذین فانهم الظفر بالمحظوظ
 وَالْخَيْبَةُ الْكُحْمَانُ وَالْخَسْرَانُ وَخَيْبَةُ اللَّهِ بِالْتَّشْدِيدِ مُدْ
 جَعَلَهُ خَاتَمَ الْأَئْمَانِ مُتَّرِشَّدًا - طالب راه راست الرشد
 خلاف الغی وَالضَّلَالِ وَفِرَبَاصَابَهُ الْحَقُّ - ساعی تبا
 نایند وَسَايَعُیا - در اینجا حال داقع شده است از فاعل فقیه

اَفَرَكَيْفَ تَرَدُّ ظَهَانًا وَرَدَدَ إِلَى حِيَاضِكَ شَارِدًا
 یعنی پلکه حکم خود بمنای و پرسیگردانی تشنیده را که وارد شده است
 در دریا باعی و حمیت بله پایان تو در حالتیکه چیزی باشد جر عدا ز
 زلال حمیت تو - ظهان - یعنی لشنه است - و حیا اخر -
 جمع حوض است را و ازان بخار حمیت الهی است - و بشایر بپا
 حال است از فاعل وَرَدَدَ بتعقید بر طایران للشرب -

كَلَّا وَحِيَاضُكَ مُتَرِّعَةٌ فِي ضَنْكِ الْمَحْوُلِ فِي الْبَابِ
 مَفْتُوحٌ لِلتَّلَبِ وَالْوُغُولِ - یعنی حیضیں است که
 کمان یا یوسی کرده باشم در دنائی و محروم سازی و حال آنکه حوض بایی
 رحمت تو از زلال مرحمت پر و مالام است درینکی فیکرها یا در خییکهها
 زمین تنک و در رحمت سرای تو باز و گشوده است از برای طلب
 کردن و پناه جستن - کَلَّا - مکله روی دفع است یعنی جنپیں است
 مُتَرِّعَةٌ - بفتح راء صیغه مفعول از باب افعال یعنی مخلوق که

شده - آتُرَعَ الْأَنَا وَأَمْلَأَهُ الْمَجَدَ - ضَنْكَ بِعْنَى صَنْقَ
وَسَكَنَى هَتَ - وَفِي الْجَمْعِ فِي الدُّعَاءِ اللَّهُمَّ اجْعَلْ لِي مِنْ
كُلِّ ضَنْكٍ مَحْرَجًا إِلَيْهِ مِنْ كُلِّ ضَبْقٍ - مُحْوَلٌ - جَمْعُ محلٍ
يُفْسَحُ مِنْهُ وَسَكُونٌ حَاءٌ يُبَرِّ وَخَشْكَى زَيْنٍ رَأْكَوْنَدَ مَحَلٌ بِعْنَى اجْدَبِ الْأَصْنَافِ
يُبَسْ مُحْوَلٌ دُرْزَنْ قَلْبٌ وَقَلْوَبٌ وَاضْفَافَهُ ضَنْكَتْ بِمُحْوَلٌ اضْفَافَهُ لَامِيَّةٌ
وَمَرَادِ ازَّانِ اوقَاتٍ كَمْ آبَى وَخَشْكَى سَالِي هَتَ وَكَنَا يَهُ هَتَ اذَا وَ
قَاتِي كَهْ ابُوا بَرْ تَجْمَتْ وَرَافَتْ سَدَ وَوَبَاسَتْ وَكَسَى رَبِّكَسَى شَفَقَتْ وَ
رَافَتْ بِنَاسَهُ - وُعْوَلٌ - بِعْنَى دَخْولَتْ دَرْشَيِّ وَمَتَوارِيِّ شَانَ
درَآنَ - وَغَلَ لَغِيلٌ وُغْوَلٌ وَغَلَ عَلَى الْقَوْمِ دَخَلَ عَلَيْهِمْ
فَشَرِبَ مَعْتَهَمَ مِنْ غَهْرَانَ يَدِ عَيْ - الْمَجَدَ -

وَأَنْتَ غَايَةُ السُّمُولِ وَنِهَايَةُ الْمَأْمُولِ

وَنِعْصَرُ النَّسْخَ - وَأَنْتَ غَايَةُ الْمَسْؤُلِ - یعنی تو لی نهایت مطلوب
دخواسته شده و نهایت مامول و امید و اشته شده که فوق تومطلوب
و امیدی شیست - سُوْل - بضم سین محمد و سکون همزه نیز معنی
مسئل است که قوله - لفظ داودیت سُوْلَكَ یا مُؤْسَنٌ ای
مسؤلَکَ - در بعضی نسخ است مسئل اسم مفعول از مثل سئل پیش

اللَّهُمَّ إِذْ هَذِهِ آزِمَّةٌ لِنَفْسِي عَقْلَنِهَا بِعَقْلِ الْمَشِيتِ
لِي فِي اَنْجَدِ اَوْنَدِ مِنْ اِبْرَيْنِ هَمَارِهَا بِنَفْسِي
كَرْشَ مِنْ كَبْتَهِ اَمْ آنْهَارَ اِبْرِسِهَانِ
بِنَيْتَ وَارِادَهِ تَوْعِضَ تَفْوِيظَ وَاتِّخَالَ اِسْوَرَهَتْ بَارِيْعَاهِ

جل اسمه - اَزْمَقَةَ - جمیع نَامَت بِعْنَی هَارِعَقْلَ بِعْنَی رَبْطَ وَسْتَرْ بَعْرَ
از بَابِ خَلْعَقْلَ لِي هَرْ دَوْبَابَ اَمَدَه وَامَا بِعْنَی اَدَرَاكَ بَكْبَرْ عَيْنَ اَمَدَه
اَفْلَاتَخَلْعَونَ - عِقَالَ جَمِيع عَقْلَوْ اَسْتَ - الْمَجْنَدُ عَقْلَ جَمِيلَ
يُشَدَّ بِهِ الْبَعْرَ فِي وَسْطَ ذَرَاعَبَهِ - دِيْحَانَ كَهْ بَدَانَ دَسْتَ
شَرَرَ اَبَندَ تَدَ . -

وَهُدَيْهُ اَعْبَاءُ ذُنُوبِي دَسَرَتْهَا بِوَحْمَنِيكَ وَرَأْفَنِلَهَ
بِعْنَی اَيْنَهُتَ بَارِهَایِي كَنَّهَا يَانَ مَنَ كَهْ دَفَعَ كَرَدَه اَمَهْنَارَ اَبَرْ حَمَتَ وَرَفَتَ
وَهَرْ بَانَ تَوَ - اَعْبَاءُ - بَفْتَهْزَه جَمِيع عَبَادَت بَكْبَرْ عَيْنَ وَسَكُونَ
بِاَه بِعْنَی بَارِ الْعِبَادِ بَلْقَنَ وَاحْمَلَ حَاجَعَبَاءُ - الْمَجْنَدُ وَاضْنَافُه اَعْبَاءُ
بِذُنُوبِ اَضْنَافِه بِيَانِه هَتَه - دَسَرَغَه بِعْنَی دَفَعَ اَسْتَ وَبَاهِه دَرْ بَرْ حَمَتَكَ
شَاهِي سَيِّي بَاشَه وَشَاهِي بَادَه اَسْتَعَانَتَ باَشَه -

وَهُدَيْهُ اَهْوَاهِي الْمُضَلَّةُ وَكَلَتْهَا اِلَى جِنَابِ لَطْفِيكَ
بِعْنَی اَيْنَهُتَ بَوْهَشَه هَایِي كَراَهَ كَنَنَه مَنَ دَاَگَدَارِمَنْدَمَه اَهْنَارَ اَبَسَاحَتَ
لَطْفَ تَوَ اَهْوَاهِ جَمِيع هَوَا سَتَ بِعْنَی سَلَيْهِنْلَه بَشَتِيَّاتَ وَنَوْهَشَهَا
وَمَضَلَّه بِعْنَی كَراَهَ كَنَنَه - وَكَلَّه بَفْتَهْ دَاه وَسَكُونَ كَافَ بِعْنَی
دَاَگَدَاشَتَنَ - وَلَطْفَ اَمْرَتَ كَهْ سَقَرَبَ بَطَاطَه وَرَحَمَتَ رَاَگَوَنَه
سَعِيتَ بُودَه باَشَه وَبَحْبَبَ لَعَنَه مَطْلَقَه هَرْ بَانَ وَرَحَمَتَ رَاَگَوَنَه
فَاجْعَلِ اللَّهُمَّ صَبَا حَنْيَ هُدَيْهَا نَازَلَ اَعْلَى بَصِيرَاتِهِ الْمَدَّ
وَالسَّلَامَةُ فِي الدَّهْنِ وَالدَّهْنِ - يَلْيَى هَرْ كَاهِه حَسَنَه

پس بگردان بارخدا ایا این صبحاًح مرآ فزو داشته بمن بار و شنای
را هنایی دستلاشت در دیت و دنیا تشیه فرموده صبحاًح وصول
صبحاًح را بجهة اشرف دخلوان و یافتن افتاب در آن زمان -
بزول نازلی از علو و ستعاره فرموده تزول را از برای آن و این قسم است
ستعاره تبعیه است و میتواند بود که هشاد نزول عجیب ایام طریق بجزء
عقل باشد بل این طرفیت و مراد تزول ملکه باشد در آن فاء فیحی
و فاعل و مفعول است این طریق فاد و از فقرات سابقه فاعل و مفعول بمعنى
اگر داشته باشند - و صبا حی - مفعول اول آن - و نازل آن مفعول آن
آن - و علی - طرف لنو و متعلق بنازل و پاد در بعضیاء المهدی
باشد طالب است و صاحبت در محل حال واقع است از فاعل نازل و مفعول
ضیاء و بهبهی اضافه مشبه است بمشبه و میتواند بود که همی تشیه
باشد با آن ایاب بر طبق هسته کنیه و اضافه ضیاء با آن محل بدل
التحبیل باشد و بدی معنی رسته است در اه منای و جمله و استلاته
فی الدین والذین عطف است به ضیاء المهدی -

**وَمَسَاءُ جُنْتَهُ مِنْ كَيْدِ الْعِدَى وَ قَاهِةٌ مِنْ
مُرْدِيَاتِ الْكَوْنِي** - یعنی بگرددان شب را سپری از مکر و شمنان
و نگاهدارنده از پلاک کنده باشی چوس - جنته - پشم خیم معجره
نون مشده معنی سپره است - و عدی بکبر غین و قصر جمع عده است
مانند اعداء و در بعض نسخ کید الا هداه فبسط شده است و مردیات معنی
جهدکات و اضافه آن بیوی اضافه بیانیه است -

فَإِنَّكَ فَارِدٌ عَلَىٰ مَا تَشَاءُ وَتَوْلِي الْمُلَائِكَ مِنْ قَسْطَنْطِنْتِي
أَنْذِلَكَ حِفْرَنَهُ شَاهَةً - لَپْسِ بِسْتَبِكَهُ تَوْلَىٰ تَوْانَهُ بِرَأْسِكَهُ بِخَاهِي
مِنْزَلَهُ مِسْدَهِي پَادِشَاهِي رَابِرَكَهُ بِسْخَاهِي دِسْكَگَرِي پَادِشَاهِي رَادِ
هَرَكَهُ بِسْخَاهِي - تَعْصِي وَهَرَقْ تَشَاهَهُ دَنْلَذِلُهُ مِنْ قَشَاهَهُ - وَغَرِيْرِ مِنْزَلَهُ كَانِيْ
رَادِكَهُ بِسْخَاهِي وَخَوارِمِنْزَلَهُ كَانِيْهُ هَرَكَهُ دَرَاكَهُ بِسْخَاهِي -
بِسْلَانِيْهِ سَلَانِيْهِ كَانِيْلَقَ عَلَىْ كَلْشَلِ شَهِيْغَ قَلْدَيْرُ - بِدَسْتِ قَدْرَتِهِ
دَهْتِ خَرَوْ نَوْبَيْهِ بِحَقْيَقَهُ كَهُ تَوْبَرْ جَرَحِزْ تَوْانَهِيْ -

تَوْجِحُ الْتَّهَيْلِ فِي الشَّهَادَةِ وَتَوْجِحُ الْمُتَهَاجِرِ فِي الْمُتَهَاجِرَةِ
وَتَوْجِحُ الْمُكَحَّلِ مِنَ الْمُتَهَاجِرَةِ وَتَوْجِحُ الْمُكَحَّلِ مِنَ الْمُكَحَّلِ وَتَرْفَعُ
مُتَهَاجِرَةِ لِتَشَاهِدَ لِلْفَهْرِيِّ بِسَابِقٍ . . دَدَ حَسْلِ حَيَاةِ شَبَرَادَرَةَ
دَرَوزَرَادَرَ شَبَرَهُ وَيَرَهُ زَرَهُ سَبَأَ عَدَمِيَ زَنْدَهُ رَازَرَدَهُ لِيَنْدَهُ مَنْ . .
اَذْكَرْ فَرَهُ عَرَدَهُ رَاذْ زَنْدَهُ كَا فَرَهُ اَذْ مُؤْمَنْ دَرَوزَيِّيَ سَبَهُ هَكِيَ كَهْرَبَهُ . .
لَهُ مَيْخَا بَهْيَ بَهْ دَوْنَ اَنْدَاهَهُ وَشَهَارَهَ بَلِيَ عَهَا سَبَهُ وَبَاهَ حَوْهَشَهُ تَلْبَيَيَهُ
اَيْخَى اَقْتَبَاسَهُ اَذْ كَهَامَ خَهَ سَبَهُ وَهَبَهُ سَرَ لَغَنْيَيَنَ لَغَنْيَهُ دَنْزَهُ اَبَنْ
فَرَاهَنَ دَرَوزَهُ اَذْ كَهَهُ اَذْ تَرَلَهُ سَهَتَهُ اَقْتَبَهُ اَشَاءَ دَرَعَاهَ بَاهَ بَنْكَهُ كَفَهُهُ بَنْسَهُ . .
فَالَّهُ اَللَّهُهُ تَسْلِيْهُ اَجْهَهُ اَلْبَسْجَدَهُ دَرَقَشَهُهُ سَهَتَهُ دَرَخَلَهُبُ دَرَعَاهَ اَذْ

اگلی بخشی از دایین دلیل است بر جو نو در موارد موقت دعا و مسیحیت خشم و شناور بوده اند
المجزء این در شعر و در غیر این موارد شخصی یا فردی نشده - دشمنی محمدی
اعلی از اصحاب باره در شرح بدیعیه کعبه است اقدامات ایشان برای دشمن

۱- محمد محبول ته مباح مبدول ۲- مردود مرذول - اول آنچه بود
بوده باشد و خطب و مواعظ و عهود و مرح پنجه دال او صادوم در
غزل و صفات و فقض و رسائل و نحو اینه دوم پس برداشتم
کی آنچه خدا نعمت بخود داده است اَنَّا لِيَنَا اِيَّا يَأْتِيهُمْ دَوْمٌ -
لتفهیم آیه در معرض هزار و خف و غزوہ بالله من ذلک و با وجود
این هنوز مستندی برای این فیصل هم نظر نزیه و در این مقام بخط
کلام سبب طول و مذالم است زینجا کفا است . -

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَسَلَّمْ كَرَمْكَ

یعنی گیت خدا ای اگر تو از جمیع چیز پائیکه لا یق و سزا دار ساحت قدس
بغضت ته نیت پاک میکنیم تو ای فه او نه مستحب جمیع صفات و کمالیه
در میکند متبسم کجہ ڈنامی تو برپنست تو یعنی که مبن غطاء فرموده . -

**مَنْ ذَا يَعْرِفُ قَدْرَ رَبِّكَ فَلَا يَنْجَاكُ وَمَنْ ذَا يَعْلَمُ
إِنَّكَ فَلَا يَمْهَاكَ .** - یعنی گیت نکسر که بشناسد قدر
تو را و نرس از تو در بعض لغت فرد دلک پیاشد یعنی گیت نکسر که
 بشناسد قدر و بزرگی تو را و نرسه از تو و نکسر که بد انذکه تو یعنی
پس نرسه از تو در اینجا حضرت صلوات الله علیه شاید فتحه فرموده خوفرا
همان خشیت که که ناشی از عمل باشد اینها نخشن الله من عباده العلم
نکنیم - - نادر این مورد معنی الذی یباشد و عرفان در یعرف اکثر
شی است و اخراج علم و نسیه او اکثار است . -

الْفَتَّ بِقُدْرَاتِكَ الْفِرَقَ وَفَاقَتْ بِرَحْمَتِكَ الْفَلَقَ
 بعنى الفت دادى و فرمى آوردى بقدرات خود او در بعض نسخ عيشتنى
 بشيت خود طوائف مختلف عالم را و شکافتی بر جمت خود سبح را يعني
 ظاهر ساختی (و در بعض از نسخ بقدراتِ الْفَلَق) أصبح را و جدا
 کرد ایندی و بروان آوردى از اژدها از طلاقت شب - و آنرا بگردان
 آذیا بسیَّ الْغَسِيقَ - و نورانی گرد ایندی بکرم خود تاریکی ہی شب را

وَأَنْهَرَتِ الْمِيَاهَ مِنَ الصَّمِيمِ الصَّيَاخِيدِ عَذْنَاهَا وَأَهْاجَاهَا
 در وان گرد ایندی آهار از سنگها می سلیب هم و رحماتی که بعضی شرین
 و برشکوار و بعضی تلخ و ناگوارند - اینها سمعنی را وان گرد ایندی است
 صَمِيمَ - لضم صاد محله و تشدید یم مسبب و بخت بجهشته که چیزی نقوی
 در آن نتوان بمنود و از اینجا است که کرد ا اسم کوئید - صَيَاخِيد جمع
 صیخیده است و صیخودنگ محاکم را کوئید و عطف بیان صم واقع شد

وَأَنْزَلَتِ مِنَ الْمَعْصَرَاتِ مَا إِنَّهَا جَاهَا - یعنی و فرو
 فرستادی از ابر با ابی راه که بسیار ریزان است - ای من الشنا
 الکی تغیر کان السنجاب تحتمل الماء شم بعصره از ریاح ذاتیل الماء
 کا بسیل بعصر الثوب .

وَجَعَلَتِ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لِلْهَرَبَةِ سِرَاجًا وَهَاجَا -
 من غیر آر عنای رس فهمی ابتدأت به لغوما ولا عد وجا

یعنی گرد ایندی آفتاب و ماہ را از برانی خلا بیش پر ارغ غ بسیار خشنده

بـ دـ انـ آنـ لـهـ مـرـتـبـ شـوـقـ وـ رـأـيـ اـبـهـدـ اـهـ بـآـهـ كـرـدـ لـقـبـ دـهـنـ وـ جـارـهـ رـاـ
بـرـسـيـةـهـ - بـعـقـلـ عـلـقـ سـتـ سـيـرـاـجـ - جـرـاغـ - وـهـاجـ - دـرـشـةـ
مـهـاـهـتـ بـجـارـ بـرـدـانـ . مـرـتـبـ شـدـانـ کـارـمـیـ شـدـانـ . لـقـوـبـ بـنـهـ بـنـهـ
کـلـیـانـ عـلـاجـ جـارـهـ وـ دـوـجـهـ مـتـبـلـ اـقـیـاسـ زـایـاـتـ سـوـهـ بـهـاـ وـ پـیـاـشـهـ کـلـاـمـ
وـ رـاقـتـبـاـسـ درـجـلـهـ اـزـجـمـلـاتـ هـتـبـلـ دـرـتـرـجـمـهـ اـقـوـیـهـ الـلـیـلـ بـهـ الـنـهـارـ

فـیـ اـمـمـ تـوـحـدـ بـالـهـ وـ الـبـقـاءـ وـ قـیـمـتـ عـبـادـهـ بـالـمـوـتـ وـ لـفـنـ
یـعنـیـ پـسـاـرـ کـیـکـهـ مـتـفـرـدـ وـ بـیـکـانـهـ شـهـدـهـ هـتـ بـرـزـتـ وـ بـقـاءـ وـ مـلـدـوـرـخـوـدـهـ هـتـ
بـنـدـگـانـ خـوـرـاـبـ مـوـتـ وـ فـنـاءـ - تـوـحـدـ - بـیـکـانـهـ کـیـ کـنـتـ عـنـتـ بـعـنـیـ
بـنـدـهـ بـعـاـرـ پـاـسـیـهـ کـیـ وـ اـنـقـصـاـصـ لـفـظـ عـبـادـ یـعنـیـ بـنـهـ گـانـ بـمـوـتـ مـلـکـنـ اـسـتـ کـرـ قـتـیـ
بـنـدـگـانـ مـقـمـوـرـ بـاـشـتـدـ بـاـقـیـ حـنـلـقـ اـبـرـیـقـ اـوـلـیـ وـ نـظـارـاـیـنـ بـیـسـارـ هـتـ -
اـسـمـلـ عـلـوـ مـسـمـدـ وـ الـهـ اـلـاـ قـیـاـءـ - جـهـتـ دـوـرـ وـ دـبـغـسـتـ بـرـجـمـهـ
وـ آـلـ مـحـمـدـ صـدـیـقـةـ الـلـهـ عـلـیـمـ کـهـ پـرـبـیـزـ کـارـانـهـ - وـ رـاـسـجـتـبـ دـعـاـیـقـ

وـ اـسـمـعـ بـلـدـیـنـ وـ حـقـقـ بـقـضـیـلـکـ آـمـلـیـ وـ رـجـاـنـیـ

مـنـزـهـ وـ مـنـزـهـ بـرـجـمـهـ فـرـمـایـ دـعـایـ مـرـاـ وـ بـشـنـوـ فـرـمـایـ دـنـدـاـیـ مـرـاـ - مـرـاـ وـ اـنـشـیـنـ
اـبـاـبـتـ هـتـ) اـچـانـیـهـ دـرـ سـمـیـعـ اـلـلـهـ لـمـنـ حـمـدـهـ - دـوـعـاـ دـلـاـلـ سـمـیـعـ
وـ سـمـیـعـ اـلـلـهـ لـمـنـ دـنـاـ - سـمـیـنـ مـعـنـوـ بـلـهـوـظـ هـتـ) وـ حـقـقـ یـعنـیـ حـقـقـ
وـ بـنـجـرـ وـ سـلـمـ فـرـمـایـ بـقـضـیـلـ خـوـتـ آـرـزوـ وـ اـمـیدـ مـرـاـ -

یـاـخـبـرـ مـنـ دـیـخـ لـحـکـمـ شـیـفـ الـضـیـرـ وـ الـمـآـمـوـلـ لـکـلـ خـرـدـ وـ دـیـشـ
لـکـلـ آـنـلـئـ حـاـجـتـ - اـیـ چـهـرـ کـیـکـهـ نـوـانـهـ وـ شـهـدـ هـتـدـ بـهـ بـیـکـیـهـ

بدعالی و فاقه و بینه کیکه هید داشته شده راگر ما مول عطف بر خبر باشد
برای هر دشوار و تهان - تلذبیه - خیر افضل تفضیل است
و دصل اخیر بوره و بچین شر هزه از کثرت استعمال محمد ذوق شده - کشف
الضر بر مامول مستدم داشته شده برای اینکه دفع سضرت اهم است
از حب سفعت و مراد از عصر مطلب صعب المثال و مراد از نیمه مطلب سهل
المثال و ممکن است لقدر چنین باشد لِكَلْ دفع عسر و حب سر باشد
و يَكَ يعني لا يغيرك - پس معنی غشت بسوی تو فرد آوردم حجت
خوده او این هم مقاصده نوانده است . -

فَلَا تَرُدْنِي مِنْ سَبِّيْ مَوَاهِبِكَ خَائِنًا يَا كَرِيمًا كَرِيمًا
يَا كَرِيمُ - پس دست ما یار و منیر مائی مراد مرا هب و خشن باقی
رفیعه خود فویده و بی برد ای خبیر کنده ای خبیر کنده
و در نسخه هیجدهم بخار دارد - وَ لَا حُولَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ
الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ وَ لَا يَغْنِي رَحْمَنَكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
و در دو نسخه دیگر - وَصَلَى اللَّهُ تَعَالَى سَلَامٌ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّা
هِرِيْنَ - و دعای سجده را یغیر مرحوم محبسی ره بیان فرموده -

وَسَمِّيَ السِّجَدُ وَيَقُولُ الْهَيْ قَلْبِي مَحْبُوبٌ وَنَفْسِي مَعِيوبٌ
وَعَقْلِي مَغْلُوبٌ وَهُوَ أَبْيَ غَالِبٌ وَطَاعَتِي قَلْبِي وَ
مَعْصِيَيْ كَثِيرٌ وَلِسَانِي مَقْرِئٌ يَا لِذُنُوبِ فَكَفِ حَبْلَقِي
يَا سَتَارِي لِعَبُوبَ يَا عَلَمِ الْغَيُوبِ وَمَا كَاشِفَ الْأَدَوَوبِ

اعْفُنِي وَنُوبِي كُلَّهَا بِحُرْمَةِ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ يَا خَافِرُ
يَا غَفَارُ يَا عَفَارُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ -
تمام شد بعون الله تعالى وانا لا اخفر محمد عفرا الشيهير
بجانج شيخ اقاضى عنده يوم بجزء

برحسب خوشش آقا آقا سیزده اینجا ان شکری این دو
دعا در وقت طبع محقق شده کی دعایست که لفظ فرموده آنرا صاحب غایة
المرام که آن کتاب ترجمه شده است سهی بگفایه اکنخانم - رد آیت ۳۸
سی و هشت از باب سی و داد آن به قتاد حدیث مردی از عامت است
از حموینی با سناد خود از امام حسین علیه السلام خبر طولانی است تا آنجا
که میرزا یا ابی بن کعب عذر ضر کرد میار رسول الله آن دعا که ام است فرمود
چون از نهاد فانی شوی پیش از آنکه از جای خود بر حذیری گبو -

لِسْرٌ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِكَلِمَاتِكَ وَمَعَالِدِكَ
وَسُكُونَ سَمَاوَاتِكَ وَأَرْضِكَ وَأَنْبَاتِكَ وَرُسُلِكَ
أَنْ تَغْفِيَنِي فَقَدْ رَهقَتِي مِنْ أَخْرَىٰ عَسْرَ سَلَّا
أَنْ تُصْبِلَنِي عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَآرِيَ بِجَهَنَّمَ لِيٌّ مِنْ

عَسْرٍ تُنْهِيَ لِسْرًا - چون این دعاء انجوانی خدا استعارات کارنای

شکل زی آسان کند و سینه ترا پر از عذر و حکمت گرداند و در وقت مردن
ذبانت را بکلمه **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ أَكُوْنَكَ** نما اخیر بر دو مر
دعا میست که کمینی راه بسند حسن و ایت کرده از حضرت باقر علیهم
که فرمود که تر خوبی که گفایت گردد هست ترا از دعا بعد از فرضیه هست که بگویی

**اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ كُلِّ خَيْرٍ أَحَاطَ بِهِ عَلَيْكَ
وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ كُلِّ شَرٍ أَحَاطَ بِهِ عَلَيْكَ اللَّهُمَّ
إِنِّي أَسْأَلُكَ عَافِيَّتَكَ فِي أُمُورِ كُلِّهَا وَأَعُوذُ بِكَ
مِنْ حُزْنِي الدُّنْيَا وَعَذَابِ الْآخِرَةِ** و شیخ بهائی
در جبل المتنین فرموده بحسب این فبرائیده از سایر دعاهای داروه
گفایت دارند هست - انتهى -

دار شیخ شمیم منقول است که حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرموده
هر که خواهد که خدا او را در قیامت بر اعمال بد او مطلع نگردداند و دیوان
کتابیان و دانشاید باید که لعنه از هر نازد این دعا را بخواهد -

**اللَّهُمَّ إِنَّمَا مَغْفِرَاتِكَ أَرْجُو مِنْ عَلَيْكَ وَإِنَّ رَحْمَتَكَ أَوْسَعَ
مِنْ ذَنْبِي أَلَّهُمَّ إِنْ كَانَ دُشْنِي عَظِيمًا فَعَفْوُكَ
أَعُظُّمُهُ مِنْ دُشْنِي أَلَّهُمَّ إِنْ لَفِ أَكُنْ أَهْلُ آنَّ أَبْلَغَ
رَحْمَتِكَ أَهْلُ آنَّ تَبْلِغُهُنِّي وَلَشَعْنَى لِآهْنَاهَا وَسَعَتْ كُلُّ
ثَنْيَ رَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ -**

کتبه مشکین قلئه - بدستیاری اقامه شاهزاده خوشبار

در مطبوع سعادت بطبع و تهیی

تیر ماه ۱۳۸۴ قمری

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

بسم الله تعالى

بحمد الله و الملة دعاء صباح منقوله از

حضرت مولی الہ ولی

علی علیہ السلام

با شرح بقلم آقا حاج شیخ آقا طبع گردید

امید است که مؤمنین ورد دا مداد خود قرار داده

شارح و بازی طبع و هر کس خدمتی در طبع آن کرده

از دعا فرآموش ننمایند

